

РЕШЕНИЕ

№ 19188

гр. София, 04.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в
публично заседание на 20.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ваня Стоянова

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разглежда дело номер **4151**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 26, ал. 11 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК. Делото е образувано по жалба на Д. А. А., гражданин на С., [дата на раждане] в С., притежаващ карта на чужденец, с хуманитарен статут №[ЕИК], изд. на 16.01.2023 г. от МВР, чрез адв. Д. И. И.-А., член на САК, email: [\[електронна поща\]](#), съдебен адрес: С. 1164, [жк], [улица]. ет. 0 срещу Заповед № 513з-2779 от 13.03.2025 за отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване, на Началника на отдел „Миграция“ - СДВР.

В жалбата се сочи, че процесният отказ е незаконосъобразен, като постановен при съществено нарушение на административна-производствените правила и материално-правни разпоредби. Твърди се, че Д. А. А. е сирийски гражданин с предоставена международна закрила (хуманитарен статут) в Република България. На 04.12.2023 г. е подал до отдел „Миграция“ - СДВР заявление с рег. № 300949/04.12.2023 г. по чл. 12, ал. 1 от ППЗЧРБ за получаване на право на продължително пребиваване с цел събиране на семейството, а именно - с цел да се събере със съпругата си И. А. А. (И. А. А.) на територията на Република България на основание чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ. На 02.02.2024 г. е уведомен писмено, че отдел „Миграция“ - СДВР дава положително решение относно подаденото заявление и че съпругата му, гражданка на С., има основание да получи виза по чл. 15, ал. 1 във връзка с чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ по облекчена процедура, като подаде заявление в задграничното представителство на Република България в срок до 6 /шест/ месеца от уведомлението. Поради обективна невъзможност да подаде заявление в този срок, на

16.12.2024 г. оспорващия подава до отдел „Миграция“ - СДВР ново заявление с рег. № 300920/16.12.2024 г. за получаване на право на продължително пребиваване с цел събиране на семейството, а именно - да се събере със съпругата си на територията на Република България, на основание чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ. На 31.03.2025 г. на оспорващия е връчена процесната заповед с рег. № 513з-2779 от 13.03.2025 г., издадена от гл. инспектор С. С., действащ за началника на отдел „Миграция“ - СДВР, с която се отказва предоставяне на право на продължително пребиваване по заявление № 300920/16.12.2024 г. на Д. А. А. [дата на раждане] с цел събиране със съпругата му И. А. А., [дата на раждане] гражданка на С.. Сочи се, че административният орган е допуснал нарушение на правото на зачитане на личния и семейния живот съгласно чл. 8 ЕКПЧ, тъй като е постановил принудително разделяне на семейството и трайно откъсване на съпругата от съпруга ѝ, освен това не е обсъдил правото на семеен живот в постановения отказ. В чл. 8, ал. 5 от ЗЧРБ е предвидено, че след приемане и одобряване на заявление за събиране на семейството, на членовете на семейството се издават визи по облекчена процедура, при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет. Цитира § 1, т. 1а от допълнителните разпоредби на ЗЧРБ, „събиране на семейство“ - влизането и пребиваването в държава членка на членове на семейството на чужденец, пребиваващ законно в тази държава, с цел съхраняване на семейното единство, независимо дали семейните връзки са възникнали преди или след влизането на това лице. Направен е извод, че обжалвания адм. акт е немотивиран, необоснован и незаконосъобразен, постановен при неизяснена фактическа обстановка и при нарушени процесуални правила. В случая, подаденото заявление е на основание чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ. В оспорения административен акт, обаче като правно основание за издаването му, е посочена разпоредбата на чл. 26, ал. 2 от ЗЧРБ във връзка с чл. 12, ап. 3 от ППЗЧРБ. Заявява се, че в случая административният орган неправилно е приложил чл. 26, ал. 2 от ЗЧРБ. Никъде в административния акт не се твърди, че съпругата на чужденеца не отговаря на посочените в чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ условия.

Според изложеното в жалбата, вместо да посочи конкретни фактически основания за издаване на оспорения адм. акт, административният орган единствено е отбелязал, че „с писмо № КОВ-15-00-9055/20.12.2024 г. дирекция „К. отношения“ - МВнР възразява заявлението за събиране на семейство да бъде удовлетворено и съпругата на сирийския гражданин да получи разрешение за продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, като посочват основание чл. 10, ал. 1, т. 17.“ В тази връзка се подчертава в жалбата, че остава неясно защо в становището на дирекция „К. отношения“ - МВнР е прието, че съпругата не е доказала достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. Видно от всички приложени доказателства - както в настоящата административна преписка, така и в предходното производство, иницирано на 04.12.2023 г. с първото заявление с рег. № 300949/04.12.2023 г. - целта на заявеното пребиваване е именно събирането оспорващия със съпругата му на територията на Република България. Никъде в ЗЧРБ или в ППЗЧРБ не е предвидено, че становището на дирекция „К. отношения“ - МВнР е задължително за водещия административен орган в административното производство - началника на отдел „Миграция“ при СДВР. В случая водещият административен орган е бил длъжен да посочи собствени мотиви, след като изясни всички факти и обстоятелства по случая. Намира заповедта за незаконосъобразна. Иска отмяна на оспорената заповед и връщане за ново произнасяне по заявлението.

В съдебно заседание оспорващия, не се явява, представлява се от адвокат Д. И. И.-А., член на САК, поддържа жалбата по подробно изложените съображения. Акцентува, че на лист 21 от делото видно от писмо на директора на дирекция „К. отношения“ е изразено положително становище по заявлението на оспорващия. Представя писмени бележки.

Ответникът, редовно призован, не изпраща представител. Депозира писмен отговор. Позовава се на становище изразено от дирекция "К. отношения" МВнР, изразила отрицателно становище, като правно основание е посочено чл. 10, ал. 1 т. 17 от ЗЧРБ. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен Съд С. – град, I отделение, 4ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

От фактическа страна се установява следното: Д. А. А., е сирийски гражданин с предоставена международна закрила (хуманитарен статут) в Република България. На 04.12.2023 г. е подал до отдел „Миграция“ - СДВР заявление с рег. № 300949/04.12.2023 г. по чл. 12, ал. 1 от ППЗЧРБ за получаване на право на продължително пребиваване с цел събиране на семейството, а именно - с цел да се събере със съпругата си И. А. А. (И. А. А.) на територията на Република България на основание чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ. На 02.02.2024 г. е уведомен писмено, че отдел „Миграция“ - СДВР дава положително решение относно подаденото заявление и че съпругата му, И. А. А. (И. А. А.), [дата на раждане] гражданка на С., има основание да получи виза по чл. 15, ал. 1 във връзка с чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ по облекчена процедура, като подаде заявление в задграничното представителство на Република България в срок до 6 /шест/ месеца от уведомяването.

На 16.12.2024 г. оспорващия подава до отдел „Миграция“ - СДВР ново заявление с рег. № 300920/16.12.2024 г. за получаване на право на продължително пребиваване с цел събиране на семейството, а именно - да се събере със съпругата си на територията на Република България, на основание чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ. Към заявлението са приложени документите съгласно чл. 12, ал. 1 от ППЗЧРБ и чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ. На 31.03.2025 г. на оспорващия е връчена процесната заповед с рег. № 513з-2779 от 13.03.2025 г., издадена от гл. инспектор С. С., действащ за началника на отдел „Миграция“ - СДВР, с която се отказва предоставяне на право на продължително пребиваване по заявление № 300920/16.12.2024 г. на Д. А. А. [дата на раждане] с цел събиране със съпругата му И. А. А., [дата на раждане] гражданка на С., като основание за издаването на процесния отказ е посочено, че „не отговаря на условията, поради липса на положително становище от Д.“, каквото е изискването за получаване право на продължително пребиваване с цел събиране на семейството по чл. 12 от ППЗЧРБ във връзка с чл. 24, ал. 1 т. 22 от ЗЧРБ

Никъде в административния акт не се твърди, че съпругата на чужденеца не отговаря на посочените в чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ условия. По делото е представена административната преписка Жалбата е от адресат на акта, засегнат неблагоприятно от същия. При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения 14 дневен срок от получаването ѝ и е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Предмет на оспорване и контрол по законосъобразност е Заповед № 513з-2779 от 13.03.2025г. за отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване на Началника на отдел „Миграция“ - СДВР.

Съгласно разпоредбата на чл. 23, ал. 5 от ЗЧРБ за получаване право на продължително пребиваване чужденецът подава лично в дирекция "Миграция" или в отдел/сектори/групи "Миграция" при областните дирекции на Министерството на вътрешните работи заявление по образец и документи съгласно правилника за прилагане на закона, а съгласно ал. 7 директорите на дирекция "Миграция", на Столична дирекция на вътрешните работи, на

областните дирекции на Министерството на вътрешните работи или оправомощени от тях длъжностни лица издават или отказват издаването на разрешение за продължително или краткосрочно пребиваване на чужденец на територията на Република България, освен ако в този закон е предвидено друго. Предвид това, и предвид Заповед № 513з-2396/24.03.2021 г. на Директора на СДВР по оправомощаване на ответника, оспореният акт е издаден от компетентен орган – началник на отдел „Миграция“ – СДВР, постановен е в предвидената от закона писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК – посочени са наименованието, органът, който я е издал, адресатът, фактическите и правни основания за издаването му. Представена е и заповед № 513з607 от 22.01.2025г. на директора на СДВР.

С оспорената заповед за отказ е посочено, че съгласно чл. 12 ал. 3 от Правилника за прилагане на ЗЧРБ, ДАНС е изразила положително становище видно от писмо рег. № М-20406 от 23.12.2024г., за събиране на семейството. На следващо място във фактическите основания, изложени при издаване на отказа адм. орган се е позовал на писмо № КОВ-15-00-9055 от 20.12.2024г. на дирекция „К. отношения“ МВнР, че последната възразява заявлението на оспорващия да бъде удовлетворено и съпругата да получи разрешение за продължително пребиваване на основание чл. 24ал. 1 т. 22 от ЗЧРБ, като се посочва за правно основание чл. 10 ал.1 т. 17 от ЗЧРБ, а именно поради недоказване на целта и условията на заявеното пребиваване.

При тези факти, на основание чл. 26, ал. 2 от ЗЧРБ във връзка чл. 12 ал. 3 от ППЗЧРБ се отказва право на продължително пребиваване по заявление с вх. № 300920 от 16.12.2024г.от оспорващия, чужденец с хуманитарен статут за получаване право на продължително пребиваване с цел събиране на семейство със съпругата си, гражданин на С..

От изложеното, може да се направи обоснован извод, че процесния адм.акт е необоснован, не са обсъдени всички факти и обстоятелства от значение за случая, което е в противоречие с чл. 35 от АПК и е довело до осъществено нарушение на правото на защита на оспорващото лице.

Съдът намира, че административният орган не е разгледал посочената от жалбоподателя цел на пребиваване – „събиране на семейство“.

Цитираната законова норма на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ е общо и бланкетно формулирана, а при постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визириания нормативен текст, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа. Освен това в случая няма данни за съображения, които засягат националната сигурност.

Липсата на конкретно изложени факти и обстоятелства, представляващи фактическото основание за постановяване на атакувания отказ винаги съставлява съществено нарушение, тъй като лишава жалбоподателя от възможността да организира своевременно и ефективно процесуалната си защита, както и възпрепятства съдът да извърши качествен и основан контрол по законосъобразност върху оспорения административен акт при преценката на правнорелевантните обстоятелства към конкретния казус. В случая изложените от органа фактически основания се опровергават от заявеното от чужденеца и доказателствата по преписката и отказът се явява немотивиран.

Видно от становище рег. № 513р-26966 от 13.03.2025г. отдел „Миграция“ при СДВР, като причина да се предложи постановяване на отказ по процесното заявление е писмо № КОВ-15-00-9055 от 20.12.2024г. на дирекция „К. отношения“ МВнР, че възразява за събиране на

семейството и съпругата на оспорващия да получи разрешение за продължително пребиваване на основание чл. 24 ал. 1 т. 22 от ЗЧРБ, като посочват като основание чл. 10, ал. 1 т. 17 от ЗЧРБ. До дирекция „К. отношения“ , отдел Миграция отправя две запитвания с рег. № 513000-1502 от 09.01.2025г. и № 513000-11871 от 17.02.2025г. за посочване на мотивите за възражението им с цел изготвяне на мотивиран отказ по заявлението, но към момента на произнасяне на процесния адм. акт отговор по запитванията не е получен. А видно от писмо на началник отдел Миграция до дирекция К. отношения, във връзка със заявлението от 16.12.2024г. документите са приложени в пълнота, започната е процедура по чл. 12 от ППЗЧРБ с цел събиране на семейството по чл. 24, ал. 1 , т. 22 от ЗЧРБ. Посочено е още, че от извършване на справки в информационните масиви на МВР е установено, че спрямо чужденеца и членовете на семейството няма наложени принудителни административни мерки. Поради това на основание чл. 12 ал. 3 от ППЗЧРБ искат да бъде предоставено становище за събиране на семейството.

Тук е мястото да се посочи, че дори това обстоятелство е достатъчно да обоснове липсата на мотиви в обжалвания адм. акт. Безспорно позоваването на разпоредбата на чл. 10 ал. 1 т. 17 от ЗЧРБ не само по никакъв начин не мотивира отказа, но и твърдението за наличието ѝ като основание в процесния случай се оборва от всички събрани по делото писмени доказателства. Следователно, административният орган е постановил акта си, без да изясни релевантните за административното производство факти и обстоятелства. Това е негово основно задължение, визирано в чл. 35 от АПК. Съгласно тази разпоредба, административният орган е длъжен да изясни всички релевантни факти и обстоятелства, преди да постанови акт. В случая актът е издаден, без да се установят в пълнота тези факти, което води до нарушение на процесуалните правила. Това нарушение е съществено, тъй като е възможно административният орган да е достигнал до различен извод, ако бе съобразил всички относими факти. Горепосоченото води и до значително ограничаване на правото на защита на оспорващия, което от своя страна съставлява самостоятелно нарушение на процесуалните правила. Всичко това представлява основание за отмяна на оспорения акт, с оглед нормата на чл. 146, т. 3 от АПК. Постановявайки оспорения адм. акт адм. орган е нарушил основен принцип в административното правораздаване, заложен в чл. 6 от АПК, а именно: принципа на съразмерност, изразяващ се в следното – адм. акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Освен това адм. органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел.

Във връзка с изложеното, съдът намира, че оспореният отказ е издаден от компетентен орган, но при противоречие с материалноправните и процесуални разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде отменен. Преписката следва да се върне на компетентния административен орган с указания за ново произнасяне по заявление № 300920/16.12.2024 г. на Д. А. А. [дата на раждане] с цел събиране със съпругата му И. А. А., [дата на раждане] гражданка на С., Следва да се проверят твърденията на жалбоподателя относно по чл. 12, ал. 1 от ППЗЧРБ във връзка с чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ. При новото произнасяне по заявлението следва да се вземат предвид и мотивите на Д. по отправените към нея две запитвания във връзка със заявление № 300920 от 16.12.2024г. от оспорващия.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 4, във вр.с чл. 173 от АПК, Административен съд София – град, I отделение, 4 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. А. А., гражданин на С., [дата на раждане] в С., притежаващ карта на чужденец, с хуманитарен статут №[ЕИК], изд. на 16.01.2023 г. от МВР, чрез адв. **Д. И. И.-А.**, email: [\[електронна поща\]](#), съдебен адрес: С. 1164, [жк], [улица]. ет.

0 Заповед № 513з-2779 от 13.03.2025г. за отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване, с цел събиране на семейство със съпругата си И. А. А., [дата на раждане] гражданин на С., издаден от Началника на отдел „Миграция“ - СДВР.

ИЗПРАЩА делото като преписка на адм. орган-Началник отдел „Миграция“, СДВР за ново произнасяне по заявление с рег. № 300920 от 16.12.2024г. на Д. А. А., гражданин на С., [дата на раждане] в С., притежаващ карта на чужденец, с хуманитарен статут №[ЕИК], изд. на 16.01.2023 г. от МВР при изпълнение на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ